

Болянъ бѣше умаланъ отъ хубость-тѣ Свя-
тославовѣ; той повѣр'ва думы-тѣ му, че ще
доведе и ще въскачи на прѣстол-атъ Петро-
вы-тѣ прикмници, и ся върнѣ въ пещерѣ-тѣ.
Той утаи отъ Райнѣ свои-тѣ срѣщѣ съ Свя-
тослава; кѣдному Обреню приказа той свои-тѣ
надежды, и му зарѣча да иде на Прѣславъ,
да чяка тамъ, доде ся върне Борисъ отъ Ца-
риградъ.

Той пакъ ся залови за работѣ, и поче да
лѣпи восчанъ образъ.

Нѣколко дена на редъ, безъ да си почине,
трудѣше ся той да направи хубавъ мѣжскы
ликъ. Кога поличихѣ рѣскы-тѣ на образ-атъ,
Райна безъ да ще зазрѣ ся на неговѣ-тѣ ра-
ботѣ.

— Чий ѣ той-зи ликъ? попыта го ты.

— Видѣ щешъ, Райно, отговори той.

— Райна още по-сничаво глѣдаше образ-
атъ, и често оставѣше книгѣ-тѣ и ся умы-
слаше.

— Кажи ми, Боляне, той-зи образъ на живѣ
ли ѣ челякъ, или ты го измѣсли?

— О, той ѣ живѣ челякъ, отговори Болянъ,
такво лице не ся измѣслява.